

Els Segadors

(versió original segons Milà i Fontanals)

Ai ditxosa Catalunya qui t'ha vist tan rica i plena!
Ara el rei Nostre Senyor declarada ens té la guerra.
Lo gran comte d'Olivar sempre li burxa l'aurella:
"Ara és hora, nostre rei, ara és hora que fem guerra."
Contra de los catalans ja ho veieu quina n'han feta:
seguiren viles i llocs fins al lloc de Riu d'Arenes,
n'han cremada una iglésia que Santa Coloma es deia,
cremen albes i casulles, los calzes i les patenes
i el Santíssim Sagrament, alabat sigui per sempre.
Mataren un sacerdot mentres que la missa deia,
mataren un cavaller a la porta de l'iglésia,
Don Lluís de Furrià, i els àngels li fan gran festa.
El pa que no era blanc deien que era massa negre,
lo daven an els cavalls sols per assolar la terra.
Lo vi que no era bo etgegaven les aixetes,
lo tiraven pels carrers sols per a regar la terra;
a presència dels seus pares deshonraven les donzelles.
En daven part al virrei del mal que aquells soldats feien:
"Llicència els he donat jo, molta més se'n poden prendre."

A vista de tot això s'és esvalotat la terra.
Entraren a Barcelona mil persones forasteres,
entren com a segadors, com érem en temps de sega.
De tres guàrdies que n'hi ha ja n'han morta la primera;
en mataren el virrei a l'entrant de la galera;
mataren els diputats i els jutges de l'audiència.
Anaren a la presó, donen llibertat als presos.
Lo bisbe els va beneir amb la mà dreta i esquerra:
"On es vostre capità on és la vostra bandera?"
Varen treure el bon Jesús tot cobert amb un vel negre:
"Aquí és nostre capità, aquí és nostre bandera.
A les armes, catalans, que us han declarat la guerra."

Manuel Milà i Fontanals, *Romancerillo Catalan* (1853)